

«Trekk den ut!»

Fra en travl allmennpraktikers hverdag

Jeg har jobba noen år i en privat legepraksis i en middels stor kremmerby sør i landet. Jeg slutta sist høst. Det er ikke bare, bare å være lege i en middels stor kremmerby.

Vi leide et lite hyggelig enetasjes hus i en stor eplehage. Huset lå litt rart plassert på tomta, helt opp til gjerdet til naboen. Fra soveromsvinduet vårt var det bare et par meter bort til salatbedene hans. Naboen var en stor møbelhandler og dessuten forstander i den lokale pinsemenigheten. En meget from, men streng mann.

Kona mi har en sjeldent gang migreneanfall. De er svært kraftige, og hun blir aldeles satt ut, nærmest psykotisk av smerte. Det er spesielt vanskelig fordi vi har småbarn hjemme. Det eneste som hjelper er en injeksjon av Primperan mot kvalmen. Av og til må jeg også gi henne Petidin.

En varm og vakker dag sist sommer ringte hun meg på kontoret.
 Hun hadde anfall. Jeg måtte komme hjem straks og gi henne
 en sprøyte. Det var naturligvis ikke så greit, jeg lå som
 vanlig etter skjemaet, og venterommet var fullt av
 svette og ampre pasienter. Jeg sa at hun fikk
 vente noentimer, men hun var hysterien
 nær. Jeg måtte bare gi meg. Jeg grep
 kofferten og strena ned på drosje-
 holdeplassen, bra irritert og am-
 per sjøl. Det var en kort
 kjøretur. Jeg ba sjåføren vente
 ved porten, og småløp de 30 meterne opp til huset.
 I farten nikka jeg kort til naboen, som sto og lukte i salaten.

Kona lå på soverommet. Vinduet sto åpent, med de lette gardinene for.

Følgende skjedde:
 «Dra ned buksa!»
 Litt stønning fra den syke. Idet jeg kjørte Primperansprøyta inn i skinka på henne, skrek hun til:
 «Au, Håkon, det gjør vondt! Ikke gjør det! Trekk den ut! Trekk den ut!»
 «Hold kjeft!»

Så et raskt smask på kinnet, og «det var vel godt, vennen min», før jegasta ut i drosjen, som sto med motoren i gang.

I drosjen kom jeg i tanke på at naboen hadde sett litt rar ut da jeg dro. Sant og si tror jeg at han var full av beundring.